

den anden Side, at de ærede Herrer, som mene, at man kan nøies med 1 Million, ere noget knappe. Jeg siger, at naar den ærede Finantsminister stiller sig paa det Standpunkt at see, hvad der i en Række af kommende Aar kan være det Passende til at holde finantsfiel Balance og det naturlige Fremskridt, som bør ligge i Forholdene, saa kan det være lidt nok for ham at indskrænke sig til 1½ Million, men mere kan der dog af andre Grunde ikke ret vel være Tale om. Naar jeg nu til Slutningen skal gjøre en Bemærkning til den ærede Finantsminister, saa er det den, at jeg ikke kan tilbageholde, at jeg ikke rigtig kan billige den Maade, hvorpaa han har taget vor senere Aars finantsfielle Stilling og som ganske vist ogsaa nærmest har foranlediget nogle af de skarpe Bemærkninger fra anden Side, som den ærede Finantsminister forleden Dag syntes at optage som et stærkt Angreb paa sig. Sagen er nemlig den, at det forekommer mig, at den ærede Finantsminister, naar han ifjor motiverede Tilbagetagelsen af Lovforslaget om Indkomstskat og iaar har motiveret sit Lovforslag om Indkomstskat, egentlig ikke stiller sig paa den jævne aarlige Balances Standpunkt, men væsenlig stiller sig paa et andet Standpunkt, som ganske vist ogsaa har sin Betydning, men som til Syvende og Sidst dog bør være et Bistandpunkt, nemlig Kassestandpunktet. — Naar den høitærede Finantsminister siger: „ifjor kunde jeg undvære Skatten, fordi jeg fik 450,000 Rd. fra Hertugdømmerne“, saa skal det ikke nægtes, at han fik Pengene i Kassen, men det var ikke nogen virkelig Fremgang i Status. Vi fik kun vorl Tilgodehavende i Kassen, og paa lignende Maade forholder det sig efter min Mening, naar den ærede Finantsminister siger: „ja nu trænge vi til de 2 Millioner i Kassen“. Dette kan være sandt, men hvorfor trænge vi saa haardt til dem i Kassen? Fordi vi have realiseret saa overordentligt stærkt i de foregaaende Aar, at vi ikke nu atter kunne realisere yderligere uden overvættets Tab. Jeg troer, at det kort sagt er nødvendigt ikke at blive staaende ved det øieblikkelige Behov, men at lægge en fast Plan for vor finantsfielle Stilling i de kom-

mende Aar. — Dette er nødvendigt, ogsaa uden Hensyn til Reformer, hvilke man dog maa skee med Rette kunde ønske tildeels at sætte i Forbindelse hermed, men som jeg idag aldeles skal undlade at berøre. Det er Hovedsagen, at vi faae en Lovgivning, som kan bruges i en Række af Aar og ved Hjælp af hvilken vi kunne forsyne Statskassen med tilstrækkelige Indtægter til Dækning af de Udgifter, vi nu engang have paataget os at udrede. Det kan ikke hjælpe af forskjellige mere eller mindre plausible Grunde at indskrænke sig til at hjerpe sig det ene Aar efter det andet. Naar jeg altsaa skal præcisere, hvad jeg har imod den hele Situation, i hvilken Finantsministeren har stillet sig, saa er det egentlig dette, at det forekommer mig at være urigtigt, at den ærede Finantsminister ikke allerede for længere Tid tilbage har klaret sig Forholdet og gjort kraftige Skridt til at bringe en varig Balance tilstede mellem vore aarlige Indtægter og Udgifter.

S. C. D. Müller: Jeg føler godt, at mange af os nye Medlemmer her i Salen ikke vel bør blande os i de større Spørgsmaal under Debatterne over Finantsloven. Jeg for mit Bedkommende føler endogsaa Betænkelse ved at gjøre det for Diebliffet ved de mindre Spørgsmaal. Men da virkelig unægtelig flere ældre Medlemmer, som dog sikkert vilde have Velisighed til i Finantsudvalget at behandle de af dem fremdragne Spørgsmaal, have indladt sig her under Behandlingen ikke blot paa enkelte Stykker, men om jeg tør sige endogsaa paa enkelte Stumper, haaber jeg, at det høie Thing ikke vil finde det forunderligt, at ogsaa jeg som et yngre Medlem tillader mig et Par Ord om et Par Spørgsmaal. Et af disse Spørgsmaal, som jeg, skjøndt der er blevet talt om det af flere, vilde lægge et Ord ind for, er Spørgsmaalet om Understøttelse til Agerbrug, Haandværk, Handelsdrift og Fiskeri. Jeg samstemmer ganske med, hvad det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) i sit Foredrag udtalte, nemlig at man ikke alene maa tænke paa at skaffe Skatteyderne Udgifter, men ogsaa maa have Die for, hvor man kan befordre Skatteydernes Ind-